

ตารางแสดงวงเงินงบประมาณที่ได้รับจัดสรรและรายละเอียดค่าใช้จ่ายในการจ้างที่ปรึกษา

๑. ชื่อโครงการ ศึกษาแนวทางการย้ายฐานการผลิตของอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้นไปยังประเทศเพื่อนบ้าน (สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม รองเท้าและเครื่องหนัง อัญมณีและเครื่องประดับ) ระยะที่ ๒ /หน่วยงานเจ้าของโครงการ สำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา ๒ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

๒. วงเงินงบประมาณที่ได้รับจัดสรร ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๓. วันที่กำหนดราคากลาง (ราคาอ้างอิง) 24 ต.ค. 2556
เป็นเงิน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๔. ค่าตอบแทนบุคลากร ๑,๗๒๕,๐๐๐ บาท

๔.๑ ประเภทที่ปรึกษา กลุ่มวิชาชีพเฉพาะ

๔.๒ คุณสมบัติที่ปรึกษา

๑) บุคคลหรือนิติบุคคลที่จะเข้าเป็นคู่สัญญาต้องไม่อยู่ในฐานะ ซึ่งได้มีการระบุชื่อไว้ในบัญชีรายชื่อว่าเป็นคู่สัญญาที่ไม่ได้แสดงบัญชีรายรับรายจ่าย หรือแสดงบัญชีรายรับรายจ่ายไม่ถูกต้องครบถ้วนในสาระสำคัญ

๒) บุคคลหรือนิติบุคคลที่จะเข้าเป็นคู่สัญญากับหน่วยงานของรัฐซึ่งได้ดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (e-Government Procurement : e-GP) ต้องลงทะเบียนในระบบอิเล็กทรอนิกส์ของกรมบัญชีกลางที่เว็บไซต์ศูนย์ข้อมูลจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ

๓) คู่สัญญาต้องรับจ่ายเงินผ่านบัญชีธนาคาร เว้นแต่การรับจ่ายเงินแต่ละครั้งซึ่งมีมูลค่าไม่เกินสามหมื่นบาทคู่สัญญาอาจรับจ่ายเป็นเงินสดก็ได้

๔) ต้องเป็นที่ปรึกษาที่จดทะเบียนไว้กับศูนย์ข้อมูลที่ปรึกษาไทย กระทรวงการคลัง

๕) มีประสบการณ์และความสามารถในการศึกษาวิเคราะห์ วิจัย ด้านการวางแผนทางการย้ายฐานการผลิตของอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้นไปยังประเทศเพื่อนบ้านในสาขาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม รองเท้าและเครื่องหนัง และ อัญมณีและเครื่องประดับ

๔.๓ จำนวนที่ปรึกษา ๗ คน

๕. ค่าวัสดุอุปกรณ์ ๑,๓๗๒,๕๐๐ บาท

๖. ค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปต่างประเทศ (ถ้ามี) ๙๐๐,๐๐๐ บาท

๗. ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ๒,๕๐๐ บาท

๘. รายชื่อผู้รับผิดชอบในการกำหนดค่าใช้จ่าย/ดำเนินการ/ขอบเขตดำเนินการ (TOR)

นายอิทธิชัย ปัทมสิริวัฒน์ ผู้อำนวยการสำนักนโยบายอุตสาหกรรมรายสาขา ๒

๙. ที่มาของการกำหนดราคากลาง (ราคาอ้างอิง) หนังสือสำนักเลขาธิการคณะกรรมการรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๕๐๖/ว ๑๒๘ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๕๖ เรื่อง หลักเกณฑ์ราคากลางการจ้างที่ปรึกษา

7/11

งบรายจ่ายอื่น

รายละเอียดโครงการ/ค่าใช้จ่าย/กิจกรรม ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๗

หน่วยงานที่รับผิดชอบโครงการ สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม

โครงการศึกษาแนวทางการย้ายฐานการผลิตของอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้นไปยังประเทศเพื่อนบ้าน
(สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม รองเท้าและเครื่องหนัง อัญมณีและเครื่องประดับ) ระยะที่ ๒

๑. หลักการและเหตุผล

ในช่วง ๒-๓ ปีที่ผ่านมา ภาคการผลิตสาขาอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น ได้แก่ สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม รองเท้าและเครื่องหนัง อัญมณีและเครื่องประดับ ประสบปัญหาขาดแคลนแรงงานอย่างมาก ประมาณปีละไม่ต่ำกว่า ๒๕๐,๐๐๐ คน และมีแนวโน้มทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น จากปัญหาโครงสร้างประชากรไทยที่กำลังเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ประกอบกับนโยบายรัฐบาลปรับค่าแรงขั้นต่ำทั่วประเทศเป็นวันละ ๓๐๐ บาท ตั้งแต่ต้นปี ๒๕๕๖ ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการที่ปรับตัวไม่ทัน โดยเฉพาะกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม นอกจากนี้ สถานการณ์ด้านการผลิตแรงงานของไทยและการพัฒนากำลังคน ไม่สอดคล้องกับความต้องการของตลาด และสาขาที่ใช้แรงงานเข้มข้นเหล่านี้ไม่เป็นที่สนใจของผู้เรียนเท่าที่ควร แม้จะมีการปรับรูปแบบการทำงานเฉพาะหน้า เช่น การเพิ่มรอบระยะเวลาการทำงาน หรือใช้แรงงานต่างด้าวทดแทน แต่มีแนวโน้มที่แรงงานพม่าจะคืนถิ่น เนื่องจากรัฐบาลพม่าเปิดรับนักลงทุน และเริ่มพัฒนาในทุก ๆ ด้าน ทำให้ภาวะการขาดแคลนแรงงานในไทยทวีความรุนแรงขึ้น อีกทั้งภาคอุตสาหกรรมได้รับแรงกดดันจากประเทศที่ได้เปรียบด้านจำนวนแรงงานและราคาถูกจากจีนและอินเดีย

จะเห็นได้ว่าปัญหาแรงงานทั้งการขาดแคลน และอัตราค่าตอบแทนที่สูงขึ้น เป็นปัจจัยสำคัญในการผลิตที่เข้าขั้นวิกฤต และผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีบทบาทเป็นผู้รับจ้างผลิต ซึ่งเจ้าของตราสินค้าที่เป็นผู้สั่งผลิตเริ่มจะเคลื่อนย้ายไปยังประเทศที่มีค่าจ้างแรงงานต่ำกว่าประเทศไทย แม้ไทยจะมีจุดแข็งในด้านฝีมือ แต่ประเทศอื่น ๆ มีแนวโน้มในการพัฒนาฝีมือแรงงานให้ทัดเทียมกับประเทศไทยเช่นกัน อย่างไรก็ตาม แม้ในปัจจุบันอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้นจะยังสามารถพัฒนาต่อไปได้ แต่ในขณะเดียวกันสถานประกอบการที่ปรับตัวไม่ทันต้องยกเลิกกิจการ จึงเป็นภาพสะท้อนว่าเงื่อนไขและบริบทที่เปลี่ยนไป การผลิตและบริหารจัดการแบบเดิม ๆ นั้น จะไม่เป็นผลดีต่ออุตสาหกรรมกลุ่มนี้ และในอนาคตอันใกล้ เมื่อ AEC มีผลใช้บังคับในปี ๒๕๕๘ จะทำให้ ASEAN เป็นฐานการผลิตเดียวกัน การเคลื่อนย้ายเงินทุน การลงทุน แรงงาน สินค้าและบริการจะเป็นไปอย่างเสรี จึงเป็นทางเลือกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ผู้ประกอบการจะต้องพยายามย้ายหรือขยายฐานการผลิตไปยังประเทศที่มีทรัพยากรแรงงานสมบูรณ์และค่าแรงถูกกว่า โดยเฉพาะกลุ่มประเทศอาเซียน ซึ่งถูกมองว่าจะเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลักของโลก เพื่อรักษาความสามารถในการแข่งขันในตลาด ในส่วนของผู้ประกอบการไทยรายใหญ่บางรายที่พยายามลดต้นทุนโดยหาช่องทางย้ายหรือขยายฐานการผลิตไปยังประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งต้องมีค่าใช้จ่ายในการศึกษาข้อมูล กฎระเบียบ และความเป็นไปได้ที่สูงมาก ขณะที่กลุ่มผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดเล็ก (SMEs) หลายรายพยายามที่จะก้าวออกไป แต่เนื่องจากขณะนี้ยังไม่มีหน่วยงานใดศึกษารวบรวมข้อมูลในลักษณะนี้ ผู้ประกอบการรายเล็กจึงขาดข้อมูล ความรู้ความเข้าใจ ลองผิดลองถูก เสียทั้งเวลาและโอกาส ตลอดจนค่าใช้จ่ายจำนวนมาก

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าความรู้เขา รู้เรา และความจำเป็นที่จำเป็นต้องมีข้อมูลมาเพื่อประกอบการตัดสินใจเป็นเรื่องจำเป็นเร่งด่วน จึงได้จัดทำโครงการศึกษาแนวทางการเตรียมความพร้อม ย้ายฐานการผลิตของกลุ่มอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้นไปยังประเทศเพื่อนบ้าน (สิ่งทอ

